



Cîțiva cititori ai blogului îmi solicită cu insistență un material mai amplu pe tema invaziei islamice, în care să-mi formulez „punctul de vedere” (de parcă ar mai conta, în haosul vociferant care ne înconjoară și de care sîntem cu toții mai mult sau mai puțin depășiți!). Se întîmplă ca momentan să nu am nici timpul și nici dispoziția necesare pentru a elabora un material mai amplu și mai articulat pe această temă (mai ales că realitățile sînt în mișcare și apar complicații de la o zi la alta), așa că răspund acestor insistențe doar prin adunarea la un loc și repostarea pe pagina principală a unor referințe disparate din comentariile cîtorva postări recente, socotind că ele reflectă esențialul poziției mele, pentru cei care chiar ar fi interesați de ea. (R. C.)

Asistăm la ceva fără precedent în istorie: o cucerire pașnică, cu complicitatea cuceritului și cu victimizarea cuceritorului!!! Europa creștină nu-i doar devitalizată, ci și prinsă în capcana propriilor aberații ideologice. Cumva, își merită soarta!

*

Iluzia (și obsesia) „umanitarismului” contribuie decisiv la dispariția „ș”-ului care în românește diferențiază grafic creștinismul de cretinism. Cretinii Europei, deveniți demult majoritari, sînt unii născuți, iar alții făcuți. Mai ales cei din urmă se cred, în exaltarea lor ideologico-sentimentală, oameni superiori, „creștini” și „civilizați”, iar cei care nu le împărtășesc cretinismul sinucigaș sînt calificați drept „reacționari” și antievangelici (chit că, altminteri, cretinului de serviciu, principal laic, dacă nu de-a dreptul ateu, puțin îi pasă de Hristos și de Evanghelia Lui). Din păcate, oamenii Bisericii (nu toți, dar cei mai mulți) – ca să nu pară cumva „încuiați” și să nu riște să ajungă încă și mai impopulari decît sînt – întrețin și chiar încurajează, mai mult sau mai puțin demagogic, aceste forme de cretinism „umanitar”, de la vlădică pînă la opincă (sau, dacă vreți, de la papă pîn' la sapă). Musulmanul este cuceritorul prioritar și parșiv al acestei Europe descreștinate și cretinizate, care-și recuză „fundamentalismul” dinlăuntru ca să facă loc celui din afară. Cohortele de refugiați nu reprezintă altceva decît „calul troian” introdus de Islam în cetatea cre(ș)tină.

*

„Bătrîna doamnă” [Europa] – care capătă, în efigie, chipul Angelei Merkel – este în context

un fel de Bubulină, care își plătește astfel, probabil prin rînduială divină, toate (prea)curviile istorico-politice și moral-spirituale, așa cum și le-a plătit, la vremea ei, „marea tîrfă” care a fost Roma păgînă. Civilizațiile dominante mor în cele din urmă de propria lor decrepitudine, nu din cauza dușmanilor exotici (care nu fac decît să profite de situație, cu instinctele lor barbare).

Dar cea mai gravă și mai dezgustătoare în context mi se pare asocierea la dezastru a papei Francisc, care invită la complicitate tot ce a mai rămas din lumea romano-catolică. Cînd se înghesuie să deschidă larg porțile cetății și să acorde azil „invadatorului pașnic”, adversar ireductibil al Crucii, poți înțelege și scuza turpitudinea unui fotbalist precum Cantona, dar nu a unui Suveran Pontif (fie el și ne-european). Nu-i doar o prăbușire pur și simplu, ci e o prăbușire rușinoasă și aproape perversă, deghizată în termenii unui creștinism ideologizat (care-și sacrifică viața și ethosul în numele unor principii abstracte, de rîsul lui Nastratin Hogeia, dacă nu chiar al curcilor lui Allah).

*

(Răspuns la întrebarea: „Și deci ce facem? Ne cîntăm singuri prohodul?”) Constatăm cum stau lucrurile și ne rugăm de Dumnezeu – la Care știm că toate sînt cu putință – să salveze cetatea pentru pușinii drepti care credem noi că mai sălășluiesc în ea.

*

(Răspuns la observația: „Cam bătrînească soluție, domnule Codrescu! Se pare că criza nu cruță pe nimeni...”) Ce să fac? Sînt deja un om bătrîn și cam nărăvit la cuvinte. Dar există tineri care ar avea chemarea și prilejul să facă mai mult: reacția lor ar putea fi o măsură mai bună (și în orice caz mai vie) a ce și a cît mai sîntem în stare, ca europeni și creștini. Și pe la noi, și prin alte părți. Pînă la urmă ajungem la formula banală „Dacă tinerii ar ști, dacă bătrînii ar putea”...

Noi, cei din generația mea, ne-am risipit energiile și entuziasmele tinereții într-o aventură „revoluționară” din care n-a ieșit mai nimic (sau doar două legende șifonate: „Revoluția Română” și „Piața Universității”). Ar fi să vină alții la rînd, poate cu mai mult „noroc”...

Dvs. ce faceți: vă rugați, bătrînește, cu mine, sau ieșiți, tinerește, la război? (Dacă vă hotărîți să ieșiți la război, atunci n-ar strica să știți cît mai limpede *pentru ce*, iar aici vă putem da o modestă mîină de ajutor și noi, rămășițele visătoare ale secolului XX...)

*

(Răspuns la întrebarea: „Ce ar fi trebuit, de fapt, să facă Europa în fața acestui exod?”) Cohortele de refugiați ar fi trebuit oprite și ținute sub control de for

țele de ordine ale țărilor tranzitate (cum numai Ungaria a avut deocamdată tăria sau tupeul s-o facă), cu acordarea unei temporare asistențe umanitare, susținute financiar și logistic de toate

țările-țintă de pe continent. Unii ar fi trebuit returnați în

țările de origine (căci nu toți provin din zone aflate sub r

ă

Z

boi și teroare), alții ar fi trebuit

reorientați spre țări islamice mai pașnice (Turcia

fiind cea mai la îndemână)

, unde să găsească azil în mediul lor cultural și religios, căci lumea musulman

ă este sufi

cient de largă și de variată, iar în lumea creștină să fie acceptați selectiv - după un grafic

negociat de statele implicate - doar aceia di

ntre ei dispuși să se convertească oficial la creștinism

[1]

și

să-și asume prestarea unor activități lucrative de utilitate socială, în funcție de posibilități și de competențe. Europa trebuia să-și impună ferm condițiile și să se solidarizeze exemplar atât la nivelul autorităților politico-administrative, cât și la cel al opiniei publice, informate corect și responsabilizate pe toate canalele mediatice. O să spuneți că vi se pare utopic, dar acesta ar fi fost normalul într-o lume care ar fi ținut cu adevărat la temeiurile ei și și-ar fi conștientizat, fără clișee ideologice, interesele vitale (prezente și viitoare).

În ce ne privește, am dat dovadă încă o dată de cel mai stupid oportunism și de cea mai senină iresponsabilitate, accentuate de insolența infantilă a unui premier penal care ne-a procopsit și cu bifarea oficială a proiectului [megamoscheii de la București](#) . Avem de ce privi cu toată îngrijorarea viitorul apropiat, căci pentru noi - prin fatalitatea împrejurărilor, oricât nu ne-ar dori nici refugiații înșiși - proba de foc abia urmează.

*

Declarațiile de un sentimentalism ridicol ale ierarhului de la Cluj **[2]**, care îi vaită pe refugiații musulmani și ne îndeamnă să-i primim cu brațele deschise, ca pe frați, sînt în nota sa „mieroasă” – și e greu de spus cît sînt de sincere sau cît reprezintă o încercare de a-și face „imagine” profitînd de context (cum a reușit, cu mai multă bărbăție, P.S. Ambrozie al Giurgiului, pe Ceahlău și la Putna). Oricum ar sta lucrurile, alinierea ideologică la o „corectitudine politică” ambalată în retorica unui așa-zis umanism creștin nu-i mai puțin îngreșătoare și gravă prin consecințele ei. Nici o învățătură evanghelică și nici un canon bisericesc nu legitimează să te pui în slujba păgînilor sau a ereticilor, mai ales la nivel comunitar și instituțional. Aici este vorba de o viitură umană organic ostilă creștinismului, indiferent de conflictele trecătoare din sînul ei

[3]

. Biserica s-ar cuveni să fie prima care să îndemne la o atitudine ponderată și la vigilență responsabilă pe bastioanele dreptei credințe, cu grijă pentru viitorul paradigmei creștine, ajunse într-un impas fără precedent. E poate nevoie mai mult decît oricînd de anti-instituțională (și ne-instituționalizabila) „nebie pentru Hristos”, sau „nebie a crucii”, care rupe măsurile „înțelepciunii” lumești, dînd putere vieții asupra morții și mîntuirii în eternitate asupra conformismului secular. Dar cît de autentic creștini mai sîntem noi, cu mintea și cu inima, în bătaia de foc a apocalipsei? Aceasta ar trebui să fie întrebarea care să ne conștiințească și conștiințele. Restul e uitare și moarte.

*

Ca și dvs., eu nu sînt decît un observator care constată că Uniunea Europeană e o construcție care nu ține și care e tot mai străină de tradiția creștină a Europei. N-aș da-o însă nici pe alternativa rusească, așa cum unii par ispitiți, cum nici nu cred în miracole de dincolo de ocean, căci Statele Unite au, tot mai evident, interesele lor divergente, în economia cărora Europa nu-i decît o bunicuță tot mai neputincioasă, pe care o „papi” fără s-o iei în serios și fără să te mustre conștiința. Am, mărturisesc, o oarecare curiozitate cum se vor raporta evreii europeni la noua situație, care-i afectează aproape la fel de mult ca și pe creștini (lucru deja sensibil mai ales în Franța)... Nu mai vorbesc de situația tot mai delicată a statului Israel însuși în noul context...

*

Europa avea oricum probleme majore cu Islamul la ea acasă: arabii din Franța, turcii din Germania, „capul de pod” islamic din fosta Iugoslavie etc. Noile evenimente radicalizează situația și trebuie privite doar ca un precedent: vor urma alte valuri de așa-ziși „refugiați”, iar pînă la urmă va deveni neîncăpătoare pînă și megamoscheea de la București... Trezirea din beția ideologică și venirea la cruda realitate nu-i lucru ușor, mai cu seamă în condiții așa de precipitate, dar fără ea lumea creștină europeană nu va supraviețui secolului XXI - nici identitar și nici biologic (despre [dezastrul demografic al Europei](#) am scris nu demult). Iar România îi va împărtăși, periferic, destinul, cu nota particulară a mioritismului rezidual.

Răzvan CODRESCU

[1] Chiar dacă mentalul contemporan, pervertit și manipulat ideologic, n-o mai receptează ca atare, aici este esența problemei. Scopul unei astfel de treceri de la o paradigmă la alta nu stă atît în introducerea în priza creștină, cît în scoaterea din priza musulmană. Miza imediată nu-i atît un alt orizont dogmatic și mistic (care poate fi aprofundat în timp, dacă insul are vocație religioasă), cît un alt orizont cultural și comportamental (mergînd pînă la detaliul vestimentar sau gastronomic), care să înlesnească posibila integrare și să reducă riscul tensiunilor sociale.

[2]

Î.P.S. Andrei Andreicuț. Între timp s-a mai pronunțat tot cam pe același ton cel puțin încă un ierarh al B

.O.R.

: Î.P.S. Ioan Selejan.

[3] Mulți - chiar dintre oficiali - eludează sau se prefac a eluda faptul că nici nu avem de-a face (sau avem de-a face într-o proporție foarte redusă) cu niște adevărați refugiați

. Refugiatul este cel nevoit să fugă spre a-și salva în orice condiții viața sau libertatea. Grosul a c

tualei viituri umane nu vrea însă doar să scape de teroare, ci să scape de sărăcie, nu se mulțumește cu azil oriunde, ci are ținte precise, nu manifestă smerenia azilantului, ci impertinența

c

uceritorului. Trebuie să fii imbecil ca să nu vezi că „refugiul” este în cazul de față doar un vast scenariu acoperitor, cu totul altele fiind cauzele și scopurile exodului.

P. S. O întrebare, în treacăt...

În Siria, ca și în unele țări africane dominate de Islam, există un număr destul de mare de creștini (în Siria sînt vreo două milioane și jumătate), din ce în ce mai prizoniți (și, în orice caz, mult mai odioși fundamentalismului islamic decît oricare grupări ale populației musulmane). Cîți creștini sînt în sînul maselor de „refugiați” care bat la porțile Europei? De ce oare creștinii rămîn să fie prizoniți acolo de cei de altă religie, mai rău ca în primele veacuri, iar musulmanii fug spre Europa creștină din calea celor de aceeași religie cu ei?! Chiar nu vi se pare straniu? Mie da. (*R. C.*)

